

andet nordisk land, indgår i nogle igangværende drøftelser mellem de nordiske lande vedrørende samarbejde med hensyn til fuldbyrdelse af straf.

Med udtrykket „eller der med hjemmel i dommen er truffet bestemmelse om sådan anbringelse“ sigtes navnlig til afgørelser i henhold til domme, der bemyndiger en administrativ myndighed, f. eks. anklagemyndigheden, til at træffe bestemmelse om, hvorvidt den pågældende skal være anbragt i anstalt eller være på fri fod under tilsyn. Der har under forhandlingerne været enighed om, at udlevering kun bør kunne ske, når vedkommende myndighed i henhold til dommen har truffet bestemmelse om, at den pågældende skal anbringes i anstalt.

En betinget dom skal alene kunne begrunde udlevering, når der er truffet beslutning om, at den ved dommen betingelsesvis udsatte straf skal fuldbyrdes.

Prøvelsladte personer skal kunne udleveres, når der foreligger resolution for, at reststraffen skal afsones.

Såfremt der er spørgsmål om udlevering for flere strafbare forhold, og de i § 3, stk. 1 eller 2, fastsatte betingelser vedrørende henholdsvis lovovertrædelsens grovhed og retsfølgens beskaffenhed er opfyldt med hensyn til et af forholdene, der således i sig selv kan begrunde udlevering, er det fundet unødvendigt at kræve de nævnte betingelser opfyldt også med hensyn til de øvrige forhold. I en beslutning om udlevering for et forhold, der opfylder betingelserne i § 3, stk. 1 eller 2, kan det således bestemmes, at udleveringen også — som et accessorium — omfatter forhold, der kun kan medføre bødestraf, eller for hvilke der er idømt bøde eller betinget straf. Det er fundet unødvendigt i lovtæksten udtrykkeligt at fremhæve, at en sådan udlevering for flere forhold også vil kunne omfatte udlevering til fuldbyrdelse af bødestraf, der ikke er idømt, men pålagt ved en vedtagelse eller administrativ afgørelse, som efter lovgivningen i det land, hvortil udlevering sker, har samme virkning som en dom, jfr. herved art. 1, stk. 2, i den ovennævnte nordiske bødekonvention af 1948.

Til § 4.

Efter de af Danmark indgåede udleveringstraktater kan der ikke rejses krav om udlevering for en politisk forbrydelse. Under de nordiske forhandlinger har der imidlertid været overvejende stemning for at fravige dette princip. Der er herved lagt vægt på, at de nordiske lande, der nærer fuld tillid til hinandens retssystemer, alle bekender sig til

den samme demokratiske styreform og de samme grundlæggende principper for forholdet mellem individ og stat, og derfor bør samarbejde i bekæmpelsen af de forbrydelser, der betegner et angreb på dette demokratiske system.

Endvidere er der ved spørgsmålets overvejelse lagt vægt på, at der ved den nu påtænkte nordiske ordning ikke er spørgsmål om en traktatmæssig forpligtelse til udlevering for politiske forbrydelser, men om, hvorvidt den nationale lovgivning bør udelukke sådanne udleveringer eller hjemle en adgang til udlevering på basis af en prøvelse af omstændighederne i de enkelte sager, som måtte komme til at foreligge.

Efter den i § 4 foreslåede bestemmelse kan egne statsborgere ikke udleveres for politiske forbrydelser; endvidere kan udlevering aldrig ske for en politisk lovovertrædelse, der ikke er eller under modsvarende forhold ville være strafbar som politisk lovovertrædelse efter dansk ret. I øvrigt er spørgsmålet overladt til afgørelse ved den konkrete prøvelse, som lovforslaget i det hele hjemler adgang til. Det er forudsat, at denne prøvelse bliver særlig omhyggelig i sager om udlevering for politiske lovovertrædelser, og at der bl. a. vil blive lagt vægt på, hvorvidt handlingen indebærer en ikke-politisk lovovertrædelse.

Til § 5.

Bestemmelsen om, at udlevering ikke finder sted med hensyn til forhold, for hvilke den pågældende her i landet er frifundet eller domfældt, findes i de fleste udleveringstraktater. Man har fundet det rettest at ligestille tiltalefrafald med domme.

Et vedtaget bødeforelæg må sidestilles med et tiltalefrafald, ligesom en indenretlig bødedvedtagelse må have samme virkning som en dom.

Med udtrykket „tiltale mod ham er frafaldet“ sigtes til tilfælde, i hvilke anklagemyndigheden har sluttet sagen på grund af bevisets stilling eller i medfør af det i retsplejelovens § 723 hjemlede opportunitetsprincip (jfr. navnlig bestemmelsens stk. 2) har undladt tiltale i en sag, der måtte anses for bevismæssigt gennemførlig.

Med hensyn til tilfælde, hvor tiltale er frafaldet, har man ikke ment, at adgangen til udlevering burde være videre end adgangen til at omgøre tiltalefrafaldet med henblik på tiltalerejsning her i landet, jfr. herved navnlig retsplejelovens § 826, jfr. § 975. Efter de herom gældende regler vil et tiltalefrafald kunne omgøres af overordnet anklagemyndighed inden for en frist af 2 måneder. Omgørelse på et senere tidspunkt vil kun kunne ske med hensyn